

на морския брѣгъ да чака мъжа си, но него още го нѣмаше. Когато и да разпитва, никой не бѣ виждалъ Валентина.

Съ разбито сърдце си трѣгна тя назадъ съ разплакалата се Ягуся, па и сама често-често бършеше съ прѣстилка рукналитѣ си сълзи.

— За другитѣ мисли, а за себе си не се грижи. Богъ знае, какво се е случило... Може и да се е удавилъ? ... тревожно шѣпнѣше тя, когато ненадѣйно съгледа, че вратата на тѣхната къщица стои отворена.

IV. Радость.

Сърчено се втурна бѣдната жена вжтрѣ. Каква радость, какво щастие! Посрѣдъ стаята седѣше Валентинъ и сушеше дрехитѣ си.

— Радвай се, каза той, като се здрависваше съ жена си, — отъ сега нататѣкъ ще живѣемъ вече въ града. Господинъ Зборски ни зае пари, за да си отворимъ дюкянче.

Валентиновата жена, отъ радость, не можа на първо врѣме да отговори нищо; вѣчното ѝ желание бѣше да живѣятъ въ града, а не на осамотения брѣгъ.

— Гласътъ, който викаше за помощъ и който чухме снощи, продължи Валентинъ, бѣше на малкия Зборски. Бурята застигнала момчето въ ладията. Безъ да подозира, какво го е чакало, то отплувало далече отъ брѣга. Азъ се хвърлихъ въ морето, притекохъ му се на помощъ и застигнахъ нещастното, съвсѣмъ изнемоощѣло. Когато го отне-